

Sygn. akt VI Ka 309/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013r.

sprawy **S. K.**

oskarżonego art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 165/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. K. w ten sposób, że w pkt III części dyspozytywnej przyjmuje w miejsce art. 70 § 1 pkt 1 kk jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 70 § 2 kk i na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 309/13

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 1-go stycznia 2013 roku w B. na placu (...) z restauracji (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrali w celu przywłaszczenia elementy wyposażenia kuchni w postaci dwóch patelni elektrycznych o wartości 600 złotych, opiekacza wartości 300 złotych, garnka emaliowego o wartości 120 złotych, frytkownicy o wartości 400 złotych oraz innych przedmiotów, czym spowodowali łączne straty w wysokości 3420 złotych na szkodę J. R., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie II K 165/13:

I. Uznał oskarżonego S. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

III. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

IV. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 80,-zł (osiemdziesiąt złotych), w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 240,- zł (dwieście czterdzieści złotych).

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest:

- przepisu art. 70 § 2 k.k., poprzez jego niesłuszne niezastosowanie i niewskazanie w pkt II sentencji wyroku, jako podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary przy jednoczesnym błędnym powołaniu jako podstawy prawnej tegoż zawieszenia przepisu art. 70 § 1 pkt 1 k.k.,

- przepisu art. 73 § 2 k.k. poprzez jego niesłuszne niezastosowanie i nie oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, w sytuacji, gdy oskarżony jest młodocianym sprawcą czynu zabronionego.

II. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 343 § 1 i 6 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na wydaniu przez Sąd I instancji wyroku przy jednoczesnym uwzględnieniu na podstawie art. 343 § 6 k.p.k. wniosku złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i nie orzeczenie wobec S. K. dozoru kuratora w okresie próby w sytuacji gdy we wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. prokurator wniósł o orzeczenie dozoru zgodnie z dokonanyymi w toku dochodzenia ustaleniami z oskarżonym S. K.,

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w sentencji wyroku art. 70 § 2 k.k., jako podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz orzeczenie na podstawie art. 73 § 2 k.k. dozoru kuratora w okresie próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest oczywiście uzasadniona.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie prawidłowe postępowanie, a zgromadzone dowody poddał obiektywnej ocenie, i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Wątpliwości nie budzi prawidłowość kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu S. K. czynu. Orzeczonej wobec oskarżonego kara w żadnym razie nie jest rażąco niesprawiedliwa. Z uwagi na to, iż ustalenia i oceny prawne w tej materii nie były kwestionowane w apelacji, Sąd Odwoławczy zwolniony był od dalszych rozważań w tym przedmiocie.

Nie sposób nie podzielić jednak zarzutu, że Sąd I instancji, skazując S. K. za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i stosując wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, przyjmując jako podstawę prawną tego orzeczenia przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., dopuścił się obrazy przepisu art. 70 § 2 k.k. Przeoczył bowiem Sąd Rejonowy, iż S. K. urodził się w dniu (...), zatem w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat, zaś w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat. Tym samym, jest on sprawcą młodocianym (art. 115 § 10 k.k.). W przypadku natomiast zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego lub określonego w art. 64 § 2, okres próby wynosi od 3 do 5 lat, o czym stanowi przepis art. 70 § 2 k.k. i ten przepis w miejsce art. 70 § 1 pkt 1 k.k. winien być podstawą zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec S. K..

Rację ma także skarżący, iż Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok w trybie art. 343 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. związany był wnioskiem prokuratora dołączonym do aktu oskarżenia, gdyż jego treść była wynikiem porozumienia

oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgadzali się jedynie na takie jak we wniosku rozstrzygnięcie w sprawie. Dotyczyło to również uzgodnionego środka probacyjnego w postaci oddania oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby. Z treści ww. wniosku prokuratora (k. 61) oraz oświadczenia samego oskarżonego złożonego w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 1 lutego 2013 r. (k. 36) jasno i jednoznacznie wynika, że uzgodniono oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, zgodnie zresztą z treścią bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 73 § 2 k.k. Skoro w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy (prawidłowo) uznał, że zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku zgłoszonego w trybie art. 335 k.p.k., powinien był orzec zgodnie z jego treścią – także wnioskowany przez prokuratora środek probacyjny. Istotnym jest przy tym, że w sprawie niewątpliwie jest, iż Sąd meriti, orzekając w oparciu o art. 343 k.p.k., nie dostrzegając potrzeby ewentualnej korekty treści wniosku zgłoszonego przez oskarżyciela publicznego i nie chciał dokonać jego modyfikacji. Uchybienie, na które wskazano w apelacji, zaistniało bowiem na skutek przeoczenia. Przyznał to jasno i wyraźnie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wolą Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie w I instancji było zatem uwzględnienie wniosku zgłoszonego w trybie art. 335 k.p.k. w całości, zgodnie z jego treścią uprzednio uzgodnioną przez strony.

Z przytoczonych powodów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie III miejsce art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przyjął art. 70 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego S. K. pod dozór kuratora sądowego w okresie próby.

W pozostałym zakresie kwestionowany wyrok, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., jako prawidłowy i słuszny, utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd obciążył nimi Skarb Państwa ze względów słuszności, bowiem postępowanie odwoławcze skutkujące korektą zaskarżonego wyroku toczyło się wyłącznie z powodu uchybień Sądu I instancji.